

מסכת סנהדרין

פרק ו משנה ד

בית הסקילה היתה גבוהה שתי קומות. אחד מן העדים דוחפו על מתניו. נהפך על לבו, הופכו על מתניו. אם מת בה, יצא. ואם לאו, השני נוטל את האבן ונותנה על לבו. אם מת בה, יצא. ואם לאו, רגמיתו בכל ישראל, שנאמר (דברים יז) יד העדים תהיה בו בראשונה להמיתו ויד כל העם באחרונה. כל הנסקלין נתלין, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, אינו נתלה אלא המגיד והעובד עבודה זרה. האיש תולין אותו פניו כלפי העם, והאשה פניה כלפי העץ, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, האיש נתלה ואין האשה נתלית. אמר להן רבי אליעזר, והלא שמעון בן שטח תלה נשים באשקלון. אמרו לו, שמנים נשים תלה, ואין דנין שנים ביום אחד. כיצד תולין אותו, משקעין את הקורה בארץ והעץ יוצא ממנה, ומקיף שתי ידיו זו על גבי זו ותולה אותו. רבי יוסי אומר, הקורה

מִטָּה עַל הַכֶּתֶל, וְתוֹלָה אוֹתוֹ כְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר טָבַחִין עוֹשִׂין. וּמִתִּירִין
אוֹתוֹ מִיָּד. וְאִם לֹא, עוֹבֵר עָלָיו בְּלֹא תַעֲשֶׂה, אֲשֶׁר אָמַר (דְּבָרִים
כ"א) לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ כִּי קָבוֹר תִּקְבְּרֶנּוּ כִּי קִלְלַת
אֱלֹהִים תִּלּוּי וְגו'. כְּלוּמָר, מִפְּנֵי מָה זֶה תִּלּוּי, מִפְּנֵי אֲשֶׁר
הַשָּׁם, וְנִמְצָא שֵׁם שְׁמַיִם מִתְחַלֵּל: